

— at netop dette, at man ønsker at udgive en saa stor Sum til Kjøbenhavns Befæstning særlig mod Landfiden, og de Argumenter, man fører for denne Sag ude i Landet, ville bringe Befolkningen de samme sørgelige Erfaringer, som blev bibragt den i 1864 ved den sidste Krig, thi de Herrer vide meget godt, at Befolkningen i og for sig selv den Gang virkelig levede paa en Usikkerhed, og det burde ikke have været Tilfældet, naar de Herrer Militære vare enige om, at vort Forsvarsvæsen ikke var i den Stand, hvori det burde være. Og hvorfor vare danske Soldater lede saa frygteligt, var, fordi de gik ud med den Overbevisning i deres Hjerte, som var bleven dem indprentet fra saa mangfoldige Sider, at hele den Krig, de stod overfor, kun var en lystig Dands, kun 14 Dages Arbejde, og saa var den Sag tilendebragt. Jeg frygter meget for, hvis man vedbliver at indprente den samme Aand i Befolkningen nu, som det jo er Hensigten her, hvis man vil, at Folket skal faae den Tro, at ved en saa stærk Befæstning, som Kjøbenhavn kan gøres til, er den uindtagelig, og hvis Ulykken igjen kommer over Landet, saa vil Befolkningen og særlig den danske Soldat efter min Overbevisning blive lige saa sørgelig stufede som i 1864. Der ligger noget Forkasteligt i, at de Herrer Militære fremsætte, at Grunden til Nederlaget i 1864 var ene og alene den, at Forsvarsvæsenet ikke var i den Orden, som de Herrer Militære kunde ønske det. Jeg kan ikke dele den Anskuelse, og jeg tror ikke, den deles af Noget, idetmindste deles den ikke af Lægmandsbefolkningen ude i Landet. Den er fuldstændig paa det Rene med, at dersom de Herrer Militære i Stedet for at sende Bud efter Forsvarsvæsenet med de 107,000 Mand vilde rejse omkring paa Landet — det gjøre de jo for Resten allerede i et temmelig stort Antal — og kunde overbevise Folk om, at de ikke en anden Gang skulde lide en saadan Stusselse som den, de led i 1864, saa var det muligt, at de vilde være i Stand til at omvende Befolkningen, og saa var det muligt, at det kunde lykkes for de Herrer, naar de atter stille dem til Valg paa Kjøbenhavns Befæstning, at drage ind her i Rigsdagssalen med klingende Spil, altsaa med Majoritet. Men det hører man ikke Noget om. I det Helse søger man ikke at ophjse Befolkningen om det, der skal ophjses om, nemlig at gjøre det klart for den, at vi ved at befæste Kjøbenhavn og ved at bringe saadanne Offre, som der her er Tale om, ikke ville kunne vinde vor Selvstændighed; nei, det er der ikke en Gæst, der taler om. De tale kun om, at vi kunne eksistere saa og saa længe.

Tro de Herrer, dersom det i sin Tid, da vi havde Krigen i 1864, var bleven fremsat for de danske Soldater, hvilke Magter det var, de skulde stride imod, at de da vilde være gaade til Krigen med den Begeistring, hvormed de gik, og tror de, at de vilde være vendte saa sørgmodige tilbage, som Tilfældet var? Derfor er jeg en bestemt Modstander af Kjøbenhavns Befæstning, fordi jeg har den Følelse, at den ikke nytter noget, og de kunne ikke indprente deres Anskuelse i den almindelige Befolknings Betragtning saaledes, at den bliver forstaaelig for den, saa meget mere, som det ærede Medlem fra Randers, tror jeg, endog saa udtalte, at man nuomstunder er i Besiddelse af — det forbausede saadanne Fjendsvenner som mig i det Mindste — saadanne Mordvaaben, saadanne Kanoner, at man kunde udstjæle en Kugle, der kunde lave et Hul saa stort, tror jeg, som en Mærgelgrav. (Stemmer: Der var Ordføreren.) Ja, ja, jeg veed ikke, om det var det ærede Medlem fra Randers; det blev under alle Omstændigheder udtalt. Naar man allerede nu er kommen paa et saadant Stadium i Kanonernes Udvikling, at man kan udstjæle Projektiler, der kunne lave et Hul saa stort som en Mærgelgrav, saa veed jeg ikke, hvilke Vaaben man vil være i Besiddelse af til den Tid, da Kjøbenhavns Befæstning er færdig, og jeg kan derfor ikke forstaa vore militære Herrer; thi det maa dog indrømmes, at lige saa vel som der gives Aristokrater paa alle andre borgerlige Omraader, saaledes gives der ogsaa Aristokrater paa det militære Omraade. Der har man nemlig søgt at have sig selv til en saadan Magt og indbilde sig selv, at man virkelig er i Besiddelse af en saadan Styrke, som man paa ingen mulig Maade er, og som aldrig vil blive Tilfældet. Jeg siger altsaa, at det forekommer mig, at de Herrer Militære burde ikke komme med saadanne Udtalelser som det ærede Medlem fra Randers; thi det er den Slags Ting, vi Lægmand ikke godt kan forenes med. Vi have ingen Tiltro dertil. Det Spørgsmaal rejser sig, hver Gang Befæstningen har været til Forhandling her, og vil rejse sig bestandig: Hvad nytter det til? Det Spørgsmaal er aldrig bleven besvaret. Jeg hører ikke til dem, der ønske at vide, hvor Forterne skulle ligge, hvormange der skal være, og hvor store eller stærke de skulle være, det har jeg ingen Forstand paa. Men jeg har saa megen Forstand, at jeg vil kunne modtage og overveie Grunde, naar de Herrer militære Medlemmer ville fremsætte og bevise mig, hvad det nytter. Jeg tror at være lige saa fædrelandsfindet som nogen Mand her i Salen, men dog ikke saa stærkt, at jeg